

OLPHAERT DEN OTTER

(bron: Metropolis M 1988 nr. 5, auteur Ruud Schenk)

Olphaert den Otter (1955) schildert uitsluitend met eitempera. Zijn belangstelling hiervoor dateert al vanaf zijn academietijd en met vallen en opstaan heeft hij zich deze ongebruikelijke techniek eigen gemaakt.

Het heeft heel wat experimenten (en schilderijen) gekost voor hij de juiste binding van pigmenten vond, maar hij is er nu volledig in thuis en kan elke kleur aanmaken en in de gewenste dikte of mate van transparantie op de drager van doek en hout aanbrengen. Naast dit werken met eitempera tekent hij af en toe met houtskool. Eind dit jaar maakt hij een grote plafonddecoratie in het World Trade Center te Rotterdam, een opdracht die via de Rotterdamse Kunststichting bij hem is terechtgekomen. Den Otter studeerde in 1981 af aan de kunstacademie in Rotterdam, een opleiding waaraan hij onmiddellijk begon nadat hij de pedagogische academie had doorlopen. Naast het schilderen is hij ook in de muziek actief: hij heeft zo'n twintig jaar hobo gespeeld en concentreert zich het laatste jaar op zang.

De periode direct na de kunstacademie was er een van zoeken. Voor een schilder leken zich toentertijd twee mogelijkheden aan te dienen: 'fundamenteel' of 'wild'. Den Otter voelde zich tot geen van deze twee echt aangetrokken, maar koos in eerste instantie toch min of meer voor de laatste. Hij heeft ook nog een tijdlang objecten van papier maché gemaakt voor hij, via het schilderen van landschappen, bij zijn huidige werk is terechtgekomen.

Hoewel hij met belangstelling de recente ontwikkelingen volgt en met bepaalde hedendaagse kunstenaars wel affiniteit voelt, ligt zijn hart momenteel omstreeks het begin van de 19e eeuw, vooral bij de Duitse romantiek en het neoclassicisme. Het citaat van Runge, dat op het bulletin van zijn tentoonstelling (in oktober jl.) bij galerie Van Kranendonk staat, getuigt daarvan. Hij vertaalde zelf deze passage, waarin Runge beknopt maar zeer helder schildertechnische aanwijzingen geeft hoe een zonsondergang op te zetten.

Behalve literaire kwaliteiten verraadt het citaat van Runge ook iets anders: een intense blik, een heldere, bijna analytische kijk op het visuele, die niet is gekleurd door sentimenten of vooropgezette bedoelingen, tenzij de bedoeling zo onbevangen mogelijk te kijken naar het licht en de kleuren, de bedoeling om zoveel mogelijk te *zien*. Een dergelijke houding vormt ook een belangrijke inspiratiebron voor Den Otter. Zijn schilderijen zijn weliswaar abstract, maar zeker sinds hij het liggende formaat ook weer toelaat, hebben ze vaak iets landschappelijks, in elk geval atmosferisch. Soms zijn er zelfs herkenbare elementen in het schilderij verwerkt, zoals twee fabrieksschoorstenen in *Rosenthal*. De titel verwijst naar de in de tweede helft van de vorige eeuw in Duitsland gestichte porseleinindustrie. Het grove en het fijne gaan ook in Den Otter's *Rosenthal* samen.

Enkele van de kleinere schilderijen doen in de verte aan Yves Tanguy denken, zij het dat Den Otter's werk abstracter (eigenlijk: schilderkunstige - maar dat is zo'n rotwoord) is opgezet. Er is dan wel het felle licht dat een soort droomwereld doet oplichten, maar Den Otter hanteert niet slechts één perspectief en de vormen die hij schildert zijn alle min of meer transparant. Formeel gesproken is het abstracte schilderij: op plaatsen losjes geïmproviseerd, maar over het geheel genomen geraffineerd onnadrukkelijk opgezet: met dubbele bodems, herhalingen, spiegelingen, enzovoorts, de dikte van de verf zorgvuldig doserend. Naar de geest is het minder afstandelijk en lijkt er eerder sprake van het zich willen verliezen in schoonheid.